

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολάρια 4, ἐξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗ - ΔΙΕΥΘΥΤΗ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 26 Νοεμβρίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 52

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

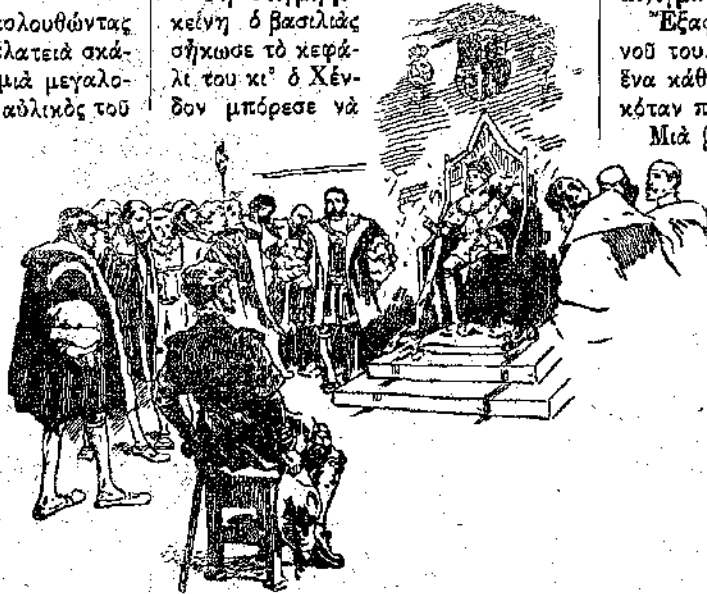
Μόλις ὁμις ἀπομακρυνόταν λιγά-
κι ὁ Μίλις, ἐβάζαν τὸ χέρι τους στὸ
στόμα γιὰ νὰ πνίξουν τὰ γέλια ποὺ
ἔθελα τοὺς ἐρχόνταν στὸ ἀντίκρουμά
του.

Ὡστόσο ὁ Χένδον, ἴακολουθώντας
τὸν αὐλικό, ἀνέθηκε μὴ πλατεῖα σκά-
λα καὶ τέλος ἐφθασε σὲ μὴ μεγαλο-
πρεπέστατη αἴθουσα. Ὁ αὐλικὸς τοῦ
ἀνοίξε δρόμο ἀνάμεσα στὸ
πλήθος τῶν εὐγενῶν ποὺ
γέμιζαν τὴν αἴθουσα, ὁ-
ποκλήθηκε καὶ πάλι μπρο-
στά του, τοῦ οὐστήσε νὰ
βγάλλῃ τὸ καπέλλο του, ποὺ ὁ Μίλις
ἀφηρημένος ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ
φορᾷ στὸ κεφάλι, καὶ τὸν
ἄφησε ἐκεῖ ὡς στόχο σὲ
ὄλων τὰ βλέμματα. Γιατί
οἱ ὅσοι ἦταν γύρω του τὸν
κοίταζαν, ἄλλοι μὲ φα-
νερὴ δυσφορία καὶ ἄλλοι
μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Ὁ Μίλις Χένδον ἐμοίω-
ζε σὰν τὸ ψάρι ποὺ ἔ-
χει χάσει τὰ νερά του. Ἀπέναντί του, ἐπάνω στὸ
θρόνο του, ποὺ ἦταν στη-

στο ἄς μὴν ἀργοῦσε ὁ βασιλιάς νὰ
βγάλλῃ τὴν ἀπέφραξή του. Γιατί ἡ ἀ-
ναίδεια τῶν χρυσοστολισμένων ἀφεν-
τάδων γύρω τοῦ ἀρχισε νὰ τοῦ εἶναι
ἀφόρητη.

Τὴ στιγμή ἐ-
κείνη ὁ βασιλιάς
σήκωσε τὸ κεφά-
λι του καὶ ὁ Χέν-
δον μπόρεσε νὰ

—Κανεὶς μὴν τὸν σημάω ἀπὸ κεῖ ποὺ κάθεται, εἶπε ὁ βασιλιάς.—
(Σελ. 613, στ. 57)

ἰδῆ καθαρὰ τὸ πρόσωπό του. Ἡ ἀ-
νάσα του κόπηκε. Σὰν χαμένος κάρ-
φωσε τὰ μάτια του στὴ δροσερὴ νεα-
νικὴ μορφή τοῦ Ἐδουάρδου.
Ἵστερα φώναξε:
— Χριστὲ καὶ Παναγιά! Ὁ μι-
κρός μου τρελλοβασιλιάς κάθεται στὸ
θρόνο!
Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ τὰ μάτια
στηλωμένα ἐπάνω του καὶ ἔρριχνε
ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ματιὰ γύρω του
στὸν κόσμον ποὺ τὸν περιστοιχίζε καὶ
στὴν πλοῦσια αἴθουσα.

— Μήπως ὄνειρεόμαί; ἔκανε. Μά
ἔχι. Οἱ ἄνθρωποι γύρω μου, ἡ κά-
μαρα ὅπου βρίσκομαι, ἔλα αὐτὰ εἶναι
ἀληθινὰ, δὲν εἶναι ὄνειρο.

Ἵστερα κοίταξε πάλι τὸ βασιλιά
καὶ εἶπε:

— Εἶναι ὄνειρο ἢ εἶναι στ' ἀλή-
θεια ὁ βασιλιάς τῆς Ἀγγλίας καὶ ἔχι
τὸ φτωχὸ τρελλὸ ζητιανόπουλο ποὺ
νόμιζα; Ποιὸς θὰ μοῦ λύσῃ αὐτὸ τὸ
αἰγύμμα;

Ἐξαφνα μὴ σκέψη πέρασε ἀπ' τὸ
νοῦ του. Πῆγε σὲ μὴ γωνιά, πήρε
ἓνα κάθισμα, τὸ ἔβαλε ἐκεῖ ποὺ στε-
κόταν πρὶν καὶ κάθησε.

Μὴ βοή ἀποδοκιμασίας ἀκούστη-
κε γύρω του. Τὸν σήκω-
σαν ἀπότομα ἀπὸ τὴ θέ-
ση του καὶ ἕνας αὐλικὸς
τοῦ εἶπε:

— Σήκω ἐπάνω, πα-
λιοχωριάτη! Πῶς ἔχεις τὸ
θράσος νὰ κάθσαι μπρο-
στὰ στὸ βασιλιά σου;

Ἡ φασαρία αὐτὴ κί-
νησε τὴν προσοχὴ τοῦ
βασιλιά. Ἀντελήφθη τί
γινόταν, σήκωσε τὸ χέρι
του καὶ εἶπε:

— Κανεὶς μὴν τὸν ση-
κώσει ἀπ' ἐκεῖ ποὺ κάθε-
ται. Εἶναι δικαίωμά του!

Κατάπληκτοι οἱ αὐλι-
κοὶ ἀποτραβήχτηκαν ὄ-
στερα ὁ βασιλιάς ἐξακο-
λοῦθησε:

— Μάθετε ὅλοι, εὐγενεῖς ἀρχόντες
καὶ λόρδοι, εἰ αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ ἀ-
γαπητὸς καὶ πιστὸς μου ὑπηρέτης
Μίλις Χένδον, ποὺ μὲ τὸ γενναῖο
σπαθὶ του ὑπερασπίστηκε τὸ βασιλιά
του ἀπὸ κίνδυνον θανάτου καὶ γι' αὐ-
τὸ ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ ἱππότη. Μά-
θετε ἀκόμη, εἰ γιὰ μὴ μὴν μεγα-
λὴ διπηρεσία ποὺ προσέφερε, σώζον-
τας τὸν κύριό του ἀπὸ τὴ μαστιγώση
καὶ τὸν ἐξευτελισμὸ καὶ ὑποφέρον-
τάς τα αὐτὸς ὁ ἴδιος γιὰ χάρη του,

Ελαβε τὸν τίτλο τοῦ κόμητα τοῦ Κέντ καὶ θὰ τοῦ δοθοῦν τὰ χρήματα καὶ τὰ τιμάρια ποῦ τοῦ ἀναλογούν γιὰ τὴν κρατῆση ψηλὰ τὸ ἀξίωμα του. Ἀκόμη τὸ προνόμιό ποῦ χρησιμοποίησε ἐδῶ μπροστὰ σας, θὰ τοῦ ἐπικυρωθῆ με βασιλικὸ διάταγμα. Γιατί ἐμεῖς ὄρισαμε ὁ ἀρχηγὸς τῆς οὐκογενείας του γὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ κάθεται μπροστὰ στὸ βασιλεῖο τῆς Ἀγγλίας, κι' αὐτὸ τὸ προνόμιό θὰ τὸ διατηρήσῃ ὅσο θὰ ἐξυκολοῦθε νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἀγγλικὸ κράτος. Γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σηκώσῃ ἀπ' αὐτοῦ ποῦ κάθεται.

Αὐτὸ πρόσωπα ποῦ εἶχαν χασομερῆσει στὸ ταξίδι τους, εἶχαν φθάσει μόλις ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' στὸ Λονδίνο καὶ δὲν ἦταν περισσότερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ποῦ βρισκόταν στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου. Ἀκούγαν μὲ ἰδιαιτέρη περιέργεια τὰ λόγια αὐτὰ καὶ μὲ σιωπηλὴ κατάπληξη κοιτάζαν, πότε τὸ βασιλεῖο ποῦ μιλοῦσε καὶ πότε τὸ σκιάχτρο ποῦ καθόταν ἀντίκρου του. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦταν ὁ σέρ Χούγκ κι' ἡ γυναίκα του, ἡ λαίδη Ἐδὶθ. Ὁ Χένδον ὠστόσο δὲν τοὺς εἶχε ἀντιληφθεῖ. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη τὰ μάτια του στὴν ἠλωμένη στὸν Ἐδουάρδο καὶ νὰ λέη ἀπὸ μέσα του :

— "Ἐλα, Χριστέ μου! Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ ζήτητιανὰκι μου: Αὐτὸς εἶναι ὁ μικρὸς μου τρελλὸς ποῦ ἐγὼ νόμιζα ὅτι θὰ τὸν κάνω νὰ τὰ χάσῃ, μιλώντας του γιὰ τὸ σπιτι μας ποῦ εἶχε ἐδδομήματα κάμαρες καὶ εἰκοσιεπτὰ ὑπηρετές. Αὐτὸς εἶναι ποῦ νόμιζα ὅτι ἀπὸ τότε ποῦ γεννήθηκα ἦταν πάντοτε ντυμένος στὰ κουρέλια, κι' ὅτι τὸ ξύλο ἦταν τὸ καθημερινὸ ψωμί του: Αὐτὸν ἤθελα νὰ πάρω ψυχπαῖδι καὶ νὰ τὸν κάνω ἀνθρώπο. Ὑστερα ἀπὸ κάμποση ὄρα μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ συνέλθῃ, σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση του, προχώρησε πρὸς τὸν βασιλεῖο, γονάτισε μπροστὰ του, ἔβαλε τὰ χέρια του στὰ χέρια τοῦ βασιλεῖο καὶ τοῦ ἔδωσε τὸν ὄρκο τῆς πίστης καθὼς καὶ τὸν ὄρκο γιὰ τὸ φέουδὸ του καὶ τὸν τίτλο του. Ὑστερα ἀσηκώθηκε καὶ πήγε καὶ στάθηκε ἀποκρυφθῆ, ὄρθιος πιά τῶρα. Ὅλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν κοιτάζου, ὅχι ὁμως πιά μὲ περιφρόνηση καὶ ὑπεροψία, ἀλλὰ μὲ θαυμασμό καὶ φόβο. Ἐξαφνα τὸ βλέμμα τοῦ βασιλεῖο ἔ-

πесе πάνω στὸ σέρ Χούγκ καὶ στὴ γυναίκα του. Τὰ μάτια του ἀστράφταν ἀγριεμένα καὶ φώναζε μὲ θυμωμένη φωνή.

— Πιάστε τον τὸν ἀρπαγά! Βγάλτε του τὴν κλεμμένη του στολή κι' ἀφαιρέστε του τὰ διάσημα ἀπὸ τὰ κλεμμένα ἀξιώματά του, καὶ βάλτε τον στὴ φυλακὴ ὡς ποῦ ν' ἀποφασίσω ἐγὼ γιὰ τὴν τύχη του!

Δίχως ἀργοπορία οἱ σωματοφύλακες πλησίασαν τὸν σέρ Χούγκ καὶ τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ντροπιασμένον κι' ἔλεινε.

Στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς σάλας ἐγινε κάποια κίνηση, ἀκούστηκε ἓνα ψιθύρισμα ποῦ ὅσο πήγαινε γινόταν καὶ μεγαλύτερο. Οἱ ἀδελκοὶ παραμέρισαν

«Ὁ Τὸμ Κάντυ, φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χεῖρ τοῦ βασιλεῖο.» (Σελ. 614, στ. γ')

κι' ἀνάμεσα τους πέρασε ὁ Τὸμ Κάντυ, ντυμένος μὲ πλοῦσια καὶ ἰδιόρρυθμη στολή. Στάθηκε κι' αὐτὸς μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Ἐδουάρδου καὶ γονάτισε.

— Ἀκούσα κι' ἐμάθα ὅσα ἐγιναν αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος μαζί σου, τοῦ εἶπε ὁ Ἐδουάρδος. Κυβερνήσες τὴ χώρα μου μὲ πραγματικὴ βασιλικὴ μεγαλοψυχία καὶ καλοσύνη. Ἐνανδρῆσες τὴ μητέρα σου καὶ τίς ἀδελφές σου; Ὁρατα! Ἐγνοῖα σου κι' ἐγὼ θὰ φροντίσω γι' αὐτές. Κι' ὁ πατέρας σου θὰ πᾶ ἰσὴν κρεμάλα, ὅπως ὀρίζει ὁ νόμος, ἐκτός ἂν μὲ παρακκλήσῃς ἐσὺ ὁ ἴδιος νὰ τοῦ χαρίσω τὴ ζωή. Ἀκούστε ὅσοι εἴσατε ἐδῶ παρόντες: Ὅλα τὰ παιδιὰ ὅσα βρισκόντου ἀσυλο στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ζοῦν χάρις στὴ βασιλικὴ μεγαλοδοξία, ἀπὸ τῶρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ λαβαίνουν καὶ τροφή γιὰ τὸ μυαλό

τους καὶ γιὰ τὴν καρδιά τους, κι' ὄχι μονάχα γιὰ τὸ σῶμα τους. Καὶ τὸ παιδί αὐτὸ θὰ κατοικήῃ ἐκεῖ μέσα κι' ἐγὼσω ζεῖ θὰ ἔχη τὴν ἀνώτερη θέση ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἐπιμηνητές. Κι' ἐπειδὴ ἓνα διάστημα ὑπῆρξε βασιλιάς, γι' αὐτὸ τοῦ ἀξίζει νὰ τοῦ δείχνουν καὶ μεγαλύτερο σεβασμὸ ἀπ' ὅτι στοὺς ἄλλους. Γι' αὐτὸ παρατηρήστε καλὰ τὴ στολή του. Αὐτὴ θὰ εἶναι τὸ σημάδι γιὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίζῃς ὁ καθένας καὶ κανεὶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὴν μιμηθῇ. Ὅπου καὶ νὰ παρουσιασθῇ αὐτὴ θὰ θυμίζῃ στὸν κόσμον, ὅτι αὐτὸς ποῦ τὴ φορεῖ τιμήθηκε κάποτε μὲ τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα κι' ὁ καθένας πρέπει νὰ τοῦ δείχνῃ τὸν ἀνάλογο σεβασμὸ. Βρίσκεται ὁποῦ τὴν προστασία τοῦ θρόνου, ὁ βασιλεῖο τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν ὑποστηρίζει κι' ὁ καθένας πρέπει νὰ τὸν δοῦμάξῃ μὲ τὸ τιμητικὸ ὄνομα τοῦ προστατευόμενου τοῦ βασιλεῖο.

Ὁ Τὸμ Κάντυ σηκώθηκε περήφανος κι' εὐτυχισμένος. Φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χεῖρ τοῦ βασιλεῖο καὶ, ὀδηγούμενος ἀπὸ ἓνα ἀδελφὸ, βγήκε ἔξω ἀπ' τὴν αἴθουσα. Δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ οὔτε λεπτὸ γιὰ νὰ τρέξῃ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν χαρμώδη ἐξέδωση στὴν μητέρα του καὶ σὺς ἀδελφές του, καὶ νὰ τίς κάνῃ νὰ χαροῦν κι' αὐτές μαζί του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὅταν ἐξηγήθησαν ὅλα τὰ μυστήρια, ὀμολόγησε ὁ Χούγκ Χένδον ὅτι αὐτὸς εἶχε πιέσει τὴ γυναίκα του νὰ ἀρνήθῃ τὸν Μίλς. Στὴν ἀρχὴ τὴν εἶχε φοβερῶς πῶς θὰ τὴν σκοτώσῃ ἂν δὲν ἐδήλωνε ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ πῶς δὲν τὸν ἀναγνωρίζει, καὶ ἐκείνη τοῦ εἶχε πεί πῶς δὲν τὴν ἐμελε καθόλου γιὰ τὴ ζωὴ της καὶ ἂν ἤθελε μποροῦσε νὰ τὴ σκοτώσῃ, ἀλλὰ αὐτὴ τὸν Μίλς δὲν θὰ τὸν ἀρνοῦταν ποτέ της. Τότε ὁ Χούγκ τὴν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τὴν ἀφῆνε στὴ ζωὴ ἀλλὰ θὰ σκότωνε τὸν Μίλς. Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἔκανε τὴ λαίδη Ἐδὶθ νὰ ὑποχωρήσῃ ἀμέσως. Ἐξαιτίας τὸ λόγου της καὶ τὸν κράτησε.

Μολαταῦτα ὁ σέρ Χούγκ δὲν κατ' ἀγγέλληκε γι' αὐτὸ τὸν ἐκδικασμὸ οὔτε καὶ γιὰ τὴν ἰδιοποίησιν τῶν τίτλων καὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀδελφοῦ του, γιὰτί κι' ὁ ἀδελφός του καθὼς καὶ ἡ γυναίκα του ἀρνήθησαν νὰ κα-

ταθέσουν ἕποτε ἐναντίον του. Ὁ Χούγκ ἐγκατέλειψε τὴ γυναίκα του καὶ πήγε στὴν Ἀμερικὴ, οἰκοδομήσας ἀπὸ λίγον καιρὸ πῆθανε, καὶ ἓνα χρόνον ἀργότερα παντρεύθηκε ὁ κόμητὸς τοῦ Κέντ τὴ χήρα. Γενικὴ ἦταν ἡ χαρὰ καὶ μεγάλες ἐγιναν γιορτές στὸ χωριὸ Χένδον, ὅταν οἱ νιόπαντροὶ πρωτοπήγαγ' ἀπὸ Χένδον-Χάλλ.

Γιὰ τὸν πατέρα τοῦ Τὸμ Κάντυ δὲν ἔμαθε κανένας τί εἶχε ἀπογίνει.

Ὁ βασιλεῖο πρόσταξε καὶ βρήκαν τὸν φτωχὸ κολλήγα, ποῦ εἶχε πωληθεῖ γιὰ σκλάβος, καὶ φρόντισε γι' αὐτὸν ὥστε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀλήτικη ζωὴ του καὶ νὰ βρῇ μὴ τιμὰ καὶ ἀνεξάρτητη ἐργασία.

Ἐδείξε μεγάλη εὐνοια στὸν δικαστὴ ποῦ εἶχε φανεῖ τόσο εὐσπλαχνικὸς μαζί του ὅταν τὸν κατηγοροῦσαν πῶς, ἔκλεψε τὸ γουρουνί. Καὶ εἶχε τὴν ἱκανοποίησιν νὰ τὸν ἰδῇ γρήγορα ν' ἀνεβαίνῃ στὰ μεγαλύτερα δικαστικὰ ἀξιώματα καὶ νὰ γίνῃ ἓνας μεγάλος νομομαθὴς ποῦ τὸν σέβονταν καὶ τὸν τιμοῦσαν ὅλοι.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔβρισκε ἰδιαιτέρη εὐχαρίστησιν νὰ διηγῆται τίς περιπέτειές του ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ τὸν πέταξε ὁ φρουρός ἔξω ἀπ' τὸ καλὰτι, ὡς τὰ τελευταῖα μεσίνυχτα ὅπου εἶχε χωθεῖ ἀνάμεσα σὲ κάτι χιτίστες ποῦ πήγαιναν βιαστικὰ στὴ μητρόπολη τοῦ Ουεστμίνστερ κι' εἶσαι εἶχε καταρθῶσαι νὰ τρωπώσῃ ἀπαρατήρητος μέσα στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Ἐδουάρδου τοῦ Ὀμολογητοῦ καὶ ἀποκοιμήθηκε τόσο βαθιὰ, ὥστε δὲν ἔξυπνησε παρὰ πολὺ ἀργὰ τὸ ἄλλο πρωτὸ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τελειώσῃ ἡ στέψη δίχως νὰ τὸ πᾶρῃ εἰδηση. Ἐλεγε, ὅτι ἡ τόσο συχνὴ ἀφήγησιν τῶν παθημάτων του, ποῦ γι' αὐτὸν ἦταν ἓνα ἀνεκτίμητο μάθημα, τὸν στερέωνε ἀκόμη περισσότερο στὴν ἀπόφασίν του νὰ χρησιμοποίησιν αὐτὴ τὴν πείρα του γιὰ καλὸ τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἔπαυε νὰ διηγῆται τὴν ἱστορία του ἐνῶσω ζοῦσε καὶ νὰ κρατῇ ἀκοίμητος στὴν νύκτα του αὐτὰ τὰ περιστατικὰ, γιὰ νὰ τρέχῃ πάντα ἀσταίρευτη ἡ πηγὴ τῆς εὐσπλαχνίας ἀπ' τὴν καρδιά του.

Ὁ Μίλς Χένδον καὶ ὁ Τὸμ Κάντυ ἔμειναν οἱ πῶ ἀγαπημένοι φίλοι τοῦ βασιλεῖο σ' ἔλο τὸ σύντομο διάστημα τῆς βασιλείας του καὶ τὸν λυπήθηκαν κατὰκαρδία ὅταν πῆθανε. Ὁ Τὸμ Κάντυ ἐφῆσσε σὲ μεγάλη ἡλικία καὶ ἐγινε ἓνας ὄρθιος ἀσπρομάλλης γέρος μὲ σοβαρὸ καὶ σεβάσμιο παρουσιαστικὸ. Ὅλοι τὸν τιμοῦσαν καὶ τὸν σέβονταν, γιὰτί ἐκτός ἀπὸ τὴν ὁμοιότητά του μὲ τὸν βασιλεῖο, ἡ χτυπητὴ

καὶ ἰδιόρρυθμη φορεσιὰ του θυμίζε στὸν κόσμον ποῖος ἦταν. Ὅπου κι' ἂν παρουσιαζόταν, οἱ ἀνθρώποι τοῦ ἀνοίγαν δρόμο γιὰ νὰ περάσῃ καὶ ψιθύριζαν μεταξὺ τους:

— Βγάλε τὸ καπέλλο σου! Αὐτὸς εἶναι ὁ προστατευόμενος τοῦ βασιλεῖο! Κι' ὅλοι τὸν χαιρετοῦσαν κι' ἐκεῖνος τοὺς εὐχαριστοῦσε μ' ἓνα φιλικὸ καὶ συμπαθητικὸ χαμόγελο ποῦ κέρδιζε ὅλες τίς καρδιές.

Ναί, ὁ δυστυχισμένος μικρὸς βασιλιάς Ἐδουάρδος ὁ Σ' δὲν ἔζησε παρὰ λίγον καιρὸ. Ἀλλὰ κατὰ τὰ τέσσαρα χρόνια ποῦ κράτησε ἡ βασιλεία του, ἔκανε περισσότερα καλὰ στὸ λαὸ του ἀπ' ὅσα εἶχαν κάνει ἄλλοι βασιλεῖοδες σὲ σαράντα. Περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ, ἄμα κανέναν ἀνώτερο ἀξιώματοῦχος ἢ πλοῦσιος ἀδελ-

κὸς διαμαρτυροῦταν ὅτι ὁ ἓνας ἢ ὁ ἄλλος νόμος ποῦ ἤθελε ν' ἀλλάξῃ ὁ βασιλεῖο, ἦταν ἀρκετὰ ἐπιεικής καὶ δὲν χρειαζόταν βελτίωση, ὁ Ἐδουάρδος τὸν κοίταξε μὲ τὰ μεγάλα μελαγχολικὰ μάτια του καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Τί ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ δυστυχία καὶ καταπίση; Ἐγὼ κι' ὁ λαός μου τὰ γνωρίζουμε, ἀλλὰ ὄχι ἐσὺ.

Ἡ βασιλεῖο τοῦ Ἐδουάρδου τοῦ Σ' ἦταν ἐξαιρετικὰ φιλόανθρωπη γιὰ τὴν ἀγρία καὶ σκληρὴ ἐκείνη ἐποχὴ. Αὐτὸ πρέπει νὰ τοῦ τὸ ἀναγνωρίσομε πρὸς τιμὴν τοῦ καὶ γὰ τὸ κρατήσομε στὸ μυαλό μας, τῶρα ποῦ θὰ τὸν ἀποχαιρετήσομε.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΟΥΑΝ
ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ταραχμένη, ἄρπαξε τὸ λιγδωμένο ἐκεῖνο χαρτί καὶ διάβασε μὲ ἀγανάχτησιν καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ δειγμά τῆς ἀπονοδῆς ἔχθρας ποῦ τῆς εἶχε ὁ πεθερός της. Ναί, ἡ Κατερίνα κι' ὁ Γιάννης — ἡ Λάμια κι' ὁ Ἀσφαλαχτός — ἦταν οἱ κηδεμόνες τοῦ Ριρή. Καὶ ποῖος ξέρει ὡς πότε θὰ κρατοῦσαν τὸ παιδί φυλακισμένο, χωρισμένο ἀπὸ τὴν μητέρα του — γιὰ πάντα ἴσως! — ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἔφερνε ἔτσι τὰ πράγματα ὥστε νὰ τὴν ξαναβρῇ. Τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο μαρτυροῦσε, ἐκτός ἀπὸ τὸ μίσος τοῦ γέρου-Λοράντ, καὶ τὴν ταυτότητα τοῦ παιδιοῦ. Τῶρα δὲν χωροῦσε καμμιά ἀμφιβολία: ἦταν ὁ Ριρῆς της!

Ἡ Κέττυ Λοράντ ξανάδωσε τὸ χαρτί στὴ Λάμια λέγοντας:

— Αὐτὴ ἡ διαθήκη εἶναι μιὰ κακὴ πράξη. Εὐτυχῶς δὲν ἔχει καμμιά ἰσχὺ, καμμιά ἀξία!

— Πῶς; ἔκαμαν οἱ χωριῆτες μὲ ἀπορία καὶ θυμὸ.

— Γιατί; ρώτησε μὲ περιέργεια κι' ὁ ἀξιώματικὸς.

— Γιατί ὁ παππούς αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ἀποκρίθηκε ἡρεμα ἡ κυρία Λοράντ, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ διαθήσῃ καὶ νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ σ' ὅποιον ὅποιον, χωρὶς τὴ συγκατάθεσιν τῆς μητέρας του... τῆς μητέρας ποῦ ζεῖ καὶ ποῦ εἶμαι ἐγὼ!

Ἡ Λάμια κι' ὁ Ἀσφαλαχτός ἔλαζαν χίλια χρώματα.

— Σεῖς εἴσατε;...

— Ἡ μητέρα τοῦ Ριρή, μάλιστα! ἡ κυρία Κέττυ Λοράντ. Ὑποθέτω, κ. ἀνθυπομοίραρχε, πῶς τὰ δικαιώ-

ματα τῆς μητέρας εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλου. Δὲν τὸ παραδέχεστε;

Μὰ βέβαια ποῦ τὸ παραδέχεται ὁ ἀξιώματικὸς. Καὶ γυρίζοντας στοὺς χωριῆτες, τοὺς εἶπε ἀδατηρά:

— Ἀκούτε;... Μὲ γελάσατε καὶ μ' ἀνακατέψατε σὲ μιὰν ἱστορία ποῦ μποροῦσε νὰ μοῦ βγῇ σὲ κακό. Φάγει!... Πάρτε πόδι καὶ νὰ μὴ σὰς ξαναἰδῶ!

— Στὸ καλὸ! καὶ νὰ μὰς γράφετε! τοὺς φώναξε εἰρωνικὰ ὁ Φιλμάκης ποῦ θριάμβευσε.

Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴν ἔλεγε τί-

«Εἶμαι ἡ μητέρα τοῦ Ριρή!» (Σελ. 615, στ. β')

πότα, ο άνθρακας, και να κρυβόταν. Γιατί ο κ. άνθυπομοίραρχος τον θυμήθηκε πάλι και ξεθύμανε σ' αυτόν.

— Μια στιγμή, παρακαλώ! Έκαμε. Αυτό το παλιό παιδί θα το πάρω μέσα. Δεν πιστεύω να ναι κι' η μούρη του... γιός της κυρίας;

— Όχι, κ. άνθυπομοίραρχε, είπε χαμογελώντας η κ. Δοράντ. Αλλά...

Ο Ριρής τώρα της τραβοῦσε τὸ φουστάνι και τὴ συγκολλητικὸς :

— Υπερακρίσει τον, γαλάζια μαμμά! Αὐτὸς μ' ἔφερε σὲ ἐμένα!

— Τότε λοιπόν, εἶπε ἀμέσως ὁ ἀξιωματικὸς πιάνοντας τὸ Φιλμάκη ἀπὸ ταῦτι, σὲ προστάζω, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, νὰ μάκροληθῆς! Καὶ πρόσεξε καλά, μὴν ἐπιδαρῆς τὴ θέση σου μὲ ἀντίσταση κατὰ τῆς ἐξουσίας; γιὰτ' εἶναι ἀρκετὰ σοβαρῆ.

Ὁ χωροφύλακας, ποῦ ἄλλο δὲν ἐπιθυμοῦσε, ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀξιωματικὸ του κι' ἐπίασε τὸ Φιλμάκη ἀπὸ τὰλλο αὐτὶ.

— Μαμμά! παρακάλεσε πάλι ὁ Ριρής. Μὴν ἀφήσῃς νὰ τὸν πάρουν στὴ φυλακῆ!

— Μὰ τί ἔγκλημα ἔκαμε; ρώτησε ἡ κυρία Δοράντ.

— Κυρία μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιωματικὸς, μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐκφραση, ἀλλὰ... μὰς πούλησε γιὰ πρᾶσινο χαβιάρ!

— Δηλαδή; ἔκαμε ἡ κ. Δοράντ συγκρατώντας ἕνα χαμόγελο.

— Δηλαδή, μὰς κορόιδεψε, μὰς ἐνέπαιξε, μὰς κλειδῶσε στὴν τραπέζα τοῦ ξενοδοχείου και... μὴ μοῦ τὸ θυμίζετε, μὴ τοῦ ξερρίζωσω ταῦτι!

Ὁ Φιλμάκης ξεφώνησε. Γιατὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τράβηξε ταῦτι δυνατὰ και, φυσικὰ, ὁ χωροφύλακας τὸν θυμήθηκε.

— Δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃ, εἶμαι βέβαιη, εἶπε ἡ κυρία Δοράντ. Ἐπειτα εἶν' ἕνα καλὸ παιδί, ποῦ τοῦ χρωστῶ ἐγγνώμωσόνῃ γιὰ ὅτι ἔκαμε γιὰ τὸ Ριρῆ μου. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν πολὺ, κ. άνθυπομοίραρχε, νὰ τὸν συχωρέσετε γιὰ πρῶτη... και τελευταία φορὰ.

— Πρὸς χάρις σας, τὸν ἀφίνω, ἀποκρίθηκε ἐγγενικὰ ὁ ἀξιωματικὸς. Τοῦ συνιστῶ μόνον νὰ μὴν ξεχάσῃ τὴ μεγαλοφυχία μας κι' ἄλλοτε νάχη περισσότερο σεβασμὸ στὴν ἐξουσία. Χωροφύλακα, ἄς τον!

Ὁ λόγος ἐπισφραγίσθηκε ἀπὸ τὴν πράξη: Κι' οἱ δύο μαζί ἀφῆσαν τὰ κατακόκκινα αὐτὰ τοῦ Φιλμάκη.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Ριρής, φθιβεριστὰ και σύντομα, εἶχε διηγηθεῖ στὴ μητέρα του ὅσα εἶχε κάνει γι' αὐτὸν ὁ μικρὸς βασιλιάς τοῦ Κινηματογράφου. Κι' ἅμα τὸν ἀφῆσαν οἱ χωροφύλακες, αὐτὴ τὸν φώναξε κοντὰ τῆς

και, μπροστὰ σ' ὄλους, τοῦ ἔδωσε τὸ φιλὶ ποῦ τοῦ ἀξίζει.

Ἀπὸ τὰλλο μέρος, ὁ Ἀσφαλαχτὸς κι' ἡ Λάμια ἔκαναν συμβούλιο. Ἡ ἐμφάνιση τῆς μητέρας, ποῦ δὲν τὴν περιμεναν ποτέ, τοῦς χτύπησε σὰν κεραυνός. Ὁ τὰχαναν λοιπὸν βλα; και τὸ παιδί, και τὴν κηδεμονία, και τὴ διαχείριση; Ὁ τὸς ἐπαιρναν τώρα και τὸ χτήμα; Ὁ τὸς ἔβγαζαν κι' ἀπὸ τὸ σπίτι;

Τὴν παραμικρὴ τύψη δὲν εἶχαν. Ἀγανάκτηση μόνον γιὰ τὴν κακοτυχία και λήθη γιὰ τὰ πλοῦτη ποῦ ἔχαναν ἀπ' τὰ χέρια τους.

— Τί λένε λοιπὸν; ρώτησε τὴ μητέρα του ὁ Ἀσφαλαχτὸς. Ὁ τὰς πάρουν τὸ παιδί;

— Δὲν ἀκουσε; ἀποκρίθηκε ἡ Λάμια. Ἀφοῦ αὐτῆς γιὰ τὴν τύχη μας, εἶναι ἡ μάννα του...

«Ὁ ἀξιωματικὸς τράβηξε τ' αὐτὸ τοῦ Φιλμάκη δυνατὰ κι' ὁ χωροφύλακας τὸν θυμήθηκε.» (Σελ. 818, στ. α'.)

— Καὶ τὸ χτήμα;

— Ἐβρω κι' ἐγὼ. Αὐτῆ δὲ θὰ τὸ χῃ γιὰ τίποτα νὰ μὰς πετάξῃ ἔξω.

— Ἀμὴ τὸ χαρτί;

— Δὲν ἀκουσε; Δὲν ἀξίζει τίποτα. Τὼσ' αὐτῆ κάνει ὅτι θέλει.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή. νὰ πάρῃ! Τί κακὸ ποῦ μὰς βρῆκε! Ἐξόπασε ὁ Ἀσφαλαχτὸς.

Ἡ Λάμια συλλογίστηκε λίγο κι' ἔπειτα εἶπε:

— Ἀκου, γιὲ μου. Δὲν πιστεύω νὰ τὰ χάσουμε ὅλα... Ὁ τὰ μιλῶ ἐγὼ τῆς κυρίας... Τὸ κάτω-κάτω, δουλέψαμε τόσο καιρὸ τὸ γέρο-Δοράντ.

— Καὶ τραβήξαμε τόσα μὲ τὸ μικρὸ.

— Σωστὰ! Δὲν εἶναι δικίω λοιπὸν νὰ μὰς διώξουν τώρα...

— Πές το τῆς κυρίας, μάννα!

— Ἐλα, πάμε!... Πρέπει νὰ τὴν

κολακέψουμε... Μὴν κοιτάξῃς ἔτσι ἄγρια... Χαμηλώνε τὰ μάτια σου...

Πλησίασαν, μὲ ὑποκριτικὴ κι' οἱ δύο γλῶσσα και ταπεινώση τὴν Κέττυ Δοράντ. Δὲν παρατήρησαν ὅμως τὸ Φιλμάκη, ποῦ στάθηκε πίσω τους μὲ τρόπο, ὥστε νὰκούη τί θὰ τῆς ἔλεγον. Κι' ἄρχισε ἡ γριά:

— Κυρία μου, δὲν πρέπει νὰ βαργυμάς ποῦ ἤρθαμε ὄχι. Ὁ σκοπὸς μας ἦταν καλός, νὰ σὲ χαρῶ! Μὰς ἔφυγε τὸ παιδί, δὲν εἶχαμε χρέος νὰ τὸ γυρέψωμ; Ἐβέραμ ποῖς τὸ πῆρε; Ποῦ νὰ φανταστοῦμε!

— Ποῦ νὰ φανταστοῦμε! εἶπε σὰν ἤχῳ κι' ὁ Ἀσφαλαχτὸς μὲ χαμηλωμένα πάντα μάτια.

Ἡ Κέττυ Δοράντ τοῦς ἀκούγε μὲ δυοπιστία. Δὲν ἤξερε ἀκόμα καλά τί ῥόλο εἶχαν παίξῃ αὐτοὶ οἱ χωριάτες, ἀλλὰ τὸ ἐξωτερικὸ τους τὴν ἀποτροπίαζε.

— Δὲν ἔχω τίποτα μαζί σας, τοῦς ἀποκρίθηκε, ἀφοῦ ἔκάματε ὅτι ἐνομιζατε χρέος σας.

— Ἡμαστέ στὴν ὀνηρεσία τοῦ κυρίου Δοράντ, ἐξακολούθησε ἡ Λάμια. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀκοῦμε σ' ὄλα, κι' σ' ἐκεῖνα ἀκόμα ποῦ δὲ μὰς ἀρῶσαν... Ἐξαιτίας τοῦ βέβαια— τί φταίμε μεις;— τὸ παιδί ἔγινε λιγάκι ζόρικο. Σήκωσε κεφάλι, δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ κάνουμε καλά...

— Ἦταν σωστὸ ἀγρίμ, πρόσεξε κι' ὁ Ἀσφαλαχτὸς.

— Ἐμεῖς τὸ ἀγαπούσαμε, ἐξακολούθησε ἡ γριά, κάναμε ὅτι μπορούσαμε γιὰ τὸ καλὸ του. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μὰς κατηγορήσῃ...

— Αὐτὸ ἔλειπε! πρόσεξε κι' ὁ Ἀσφαλαχτὸς.

Ὁ Ριρῆς ἐτοιμάστηκε νὰ διαμαρτυρηθῇ: Αὐτὰ ποῦ ἔλεγον ἦταν ψέμματα! Δὲν ἤθελαν καθόλου τὸ καλὸ το! Τὸν ἔδερναν, τὸν ἄφριναν νηστικό, τὸν βασάνιζαν... Ὁ Φιλμάκης ὅμως τὸν τράβηξε κρυφὰ ἀπ' τὸ ρούχο και τοῦ ἐγενεψε νὰ σωπάσῃ. Ἡθελε νὰ ἰδῇ ὅς ποῦ θὰ ἔφτανε ἡ ἀγαθία κι' ἡ φευτιά τῶν «κηδεμόνων».

Ἡ Λάμια, πονηρῆ, τὰ εἶδε ὅλα αὐτὰ. Κι' εἶπε ὅσο πὶὸ γλυκὰ μπορούσε: — Τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν καταλαβαίνουν. Ὁ τὰ κάνει κανένας γιὰ καλὸ τους, νομίζουμ πὸς τὸ κάνει ἀπὸ κακία... Ἀς μὰς ἔλεγε πὸς εἶχε μητέρα, νὰ χαλάσουμε τὸν κόσμὸ γιὰ νὰ τοῦ τῆ βροῦμε. Μὰ ἔφυγε χωρὶς νὰ πῆ λέξη. Ἐμεῖς νομίσαμε πὸς ἤθελε νὰ τὸ σκάσῃ, γιὰ νὰ γυρίξῃ μονάχα στὴν ἐξοχή. Νὰ μὴν τὸ κυνηγήσουμε; νὰ μὴν τὸ ἐμποδίσουμε;

— Καλὰ κάνατε, εἶπε ἡ κυρία Δοράντ, χαδεύοντας τὸ κεφάλι τοῦ Ριρῆ ποῦ ἔβραζε ἀπὸ θυμὸ.

— Ὁ Φιλμάκης, καταχαρούμενος, ἔτρεξε στὴν κυρία Κέττυ Δοράντ και τῆς ἐπρότεινε:

— Δὲν πρέπει νὰ προσφέρετε κάτι τί στοὺς καλοὺς αὐτοὺς χωροφύλακες, μὰ και στοῦς ἡθοποιούς τοῦ κινηματογράφου, ποῦ συμμερίζονται τὴν χαρὰ σας; Δόστε μου τὴν ἀδεια κι' ἐγὼ φροντίξω γιὰ ὄλα.

Προθυμῶτα ἡ μητέρα τοῦ Ριρῆ ἔδωσε τὴν ἀδεια. Κι' ὁ Φιλμάκης, ἐνθουσιασμένος, ἔτρεξε παντοῦ, ξεσήκωσε τοὺς ὀνηρέτες, τοποθέτησε τὸν κόσμὸ του. Σὲ λίγο, ἄρχισαν νὰ φάνουν στὴν ταράτσα δίσκοι μὲ σάντουιτς και μπιστόλλες μὲ σαμπάνια.

Κι' ὁ Φιλμάκης πιά νὰ μοιράξῃ ποτῆρια, νὰ κάνῃ προποσεις, νὰ τσουγγρίζῃ μὲ τὸν κ. άνθυπομοίραρχο, μὲ τὸν χωροφύλακα, μὲ τίς κυρίες, μὲ τὸν κ. Τυχικό, μὲ ὄλους... Ἀκόμα

ἡ Λάμια κι' ὁ γιός της ἀρχισαν τότε τίς εὐχαριστικές, τίς κολακείες και τίς εὐχές. Τί καλὴ κυρία! Τί ἄγγελος! Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς κόβῃ μέρες και νὰ τῆς χαρίζῃ χρόνια!

Ὁσο ὁ Ριρῆς ἤθελε νὰ μιλήσῃ. Μὰ ὁ Φιλμάκης πάντα τὸν ἐμπόδιζε.

— Περιμένε! τοῦ φιδύριζε. Μὴν πῆς ἀκόμα τίποτα! Ἀφῆσέ με μένα! τώρα θὰ ἰδῆς!

Ὅπως πάντα, εἶχε τὸ σκεδῖο τοῦ ὁ Φιλμάκης. Ἦξερε αὐτὸς πότε και πὸς ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ ἀποκάλυψη τῶν «κηδεμόνων». Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔτρεξε στὸ Γυριστῆ και κάτι τοῦ εἶπε σιγὰ.

— Μάλιστα! τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτὸς λακωνικά.

Κι' ἀμέσως ἔλυσε τὴ μηχανὴ του και κατέβηκε ἀπὸ τὸ βράχο του.

Κατόπι ὁ Φιλμάκης πλησίασε τὴν κυρία Ρωξάνη Ἀνεμώνη— δυσαρεστημένη λιγάκι ποῦ δὲν τὴν πρόσεχε πιά κανένας κι' ὄλοι περισταχίζαν τὴν Κέττυ Δοράντ— και τῆς εἶπε:

— Μεγάλῃ ποιήτρια! ἔχω μιὰ ἰδέα. Γιὰ νὰ ἐορτάσουμε τὴν ἔνωσή τῆς μητέρας με τὸ παιδί τῆς, ἐπιτρέπετε νὰ προβάλλουμε— ὅπως εἶναι κίβλα στὸ πρόγραμμα— τὸ μέρος τῆς ταινίας ποῦ ἔχει γυρισθεῖ; Ὁ Γυριστῆς εἶναι ἕτοιμος. Οἱ χωροφύλακες κι' οἱ χωριάτες θὰντιπροσωπεύσουν τὸ κοινὸ. Ἐτοῖ θὰ κρίνετε τί ἐντόπιση θὰ κάνῃ τὸ ἀριστοῦργημά σας!

Ἡ ποιήτρια κολακεύθηκε κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ.

— Μάλιστα, εἶπε, ἐπιτρέπω νὰ γίνῃ ἡ δοκιμαστικὴ αὐτῆ προβολή.

— Ὁ Φιλμάκης, καταχαρούμενος, ἔτρεξε στὴν κυρία Κέττυ Δοράντ και τῆς ἐπρότεινε:

— Δὲν πρέπει νὰ προσφέρετε κάτι τί στοὺς καλοὺς αὐτοὺς χωροφύλακες, μὰ και στοῦς ἡθοποιούς τοῦ κινηματογράφου, ποῦ συμμερίζονται τὴν χαρὰ σας; Δόστε μου τὴν ἀδεια κι' ἐγὼ φροντίξω γιὰ ὄλα.

Προθυμῶτα ἡ μητέρα τοῦ Ριρῆ ἔδωσε τὴν ἀδεια. Κι' ὁ Φιλμάκης, ἐνθουσιασμένος, ἔτρεξε παντοῦ, ξεσήκωσε τοὺς ὀνηρέτες, τοποθέτησε τὸν κόσμὸ του. Σὲ λίγο, ἄρχισαν νὰ φάνουν στὴν ταράτσα δίσκοι μὲ σάντουιτς και μπιστόλλες μὲ σαμπάνια.

Κι' ὁ Φιλμάκης πιά νὰ μοιράξῃ ποτῆρια, νὰ κάνῃ προποσεις, νὰ τσουγγρίζῃ μὲ τὸν κ. άνθυπομοίραρχο, μὲ τὸν χωροφύλακα, μὲ τίς κυρίες, μὲ τὸν κ. Τυχικό, μὲ ὄλους... Ἀκόμα

ἡ Λάμια κι' ὁ γιός της ἀρχισαν τότε τίς εὐχαριστικές, τίς κολακείες και τίς εὐχές. Τί καλὴ κυρία! Τί ἄγγελος! Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς κόβῃ μέρες και νὰ τῆς χαρίζῃ χρόνια!

Ὁσο ὁ Ριρῆς ἤθελε νὰ μιλήσῃ. Μὰ ὁ Φιλμάκης πάντα τὸν ἐμπόδιζε.

— Περιμένε! τοῦ φιδύριζε. Μὴν πῆς ἀκόμα τίποτα! Ἀφῆσέ με μένα! τώρα θὰ ἰδῆς!

Ὅπως πάντα, εἶχε τὸ σκεδῖο τοῦ ὁ Φιλμάκης. Ἦξερε αὐτὸς πότε και πὸς ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ ἀποκάλυψη τῶν «κηδεμόνων». Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔτρεξε στὸ Γυριστῆ και κάτι τοῦ εἶπε σιγὰ.

— Μάλιστα! τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτὸς λακωνικά.

Κι' ἀμέσως ἔλυσε τὴ μηχανὴ του και κατέβηκε ἀπὸ τὸ βράχο του.

Κατόπι ὁ Φιλμάκης πλησίασε τὴν κυρία Ρωξάνη Ἀνεμώνη— δυσαρεστημένη λιγάκι ποῦ δὲν τὴν πρόσεχε πιά κανένας κι' ὄλοι περισταχίζαν τὴν Κέττυ Δοράντ— και τῆς εἶπε:

— Μεγάλῃ ποιήτρια! ἔχω μιὰ ἰδέα. Γιὰ νὰ ἐορτάσουμε τὴν ἔνωσή τῆς μητέρας με τὸ παιδί τῆς, ἐπιτρέπετε νὰ προβάλλουμε— ὅπως εἶναι κίβλα στὸ πρόγραμμα— τὸ μέρος τῆς ταινίας ποῦ ἔχει γυρισθεῖ; Ὁ Γυριστῆς εἶναι ἕτοιμος. Οἱ χωροφύλακες κι' οἱ χωριάτες θὰντιπροσωπεύσουν τὸ κοινὸ. Ἐτοῖ θὰ κρίνετε τί ἐντόπιση θὰ κάνῃ τὸ ἀριστοῦργημά σας!

Ἡ ποιήτρια κολακεύθηκε κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ.

— Μάλιστα, εἶπε, ἐπιτρέπω νὰ γίνῃ ἡ δοκιμαστικὴ αὐτῆ προβολή.

«— Συλλάβετε αὐτοὺς τοὺς κακούργους!» (Σελ. 818, στ. α'.)

— Τὸ χτήμα μας! εἶπαν οἱ δύο χωριάτες.

Κι' ἀπόρησαν πολὺ. Μάγος, καλέ, ἦταν αὐτὸς ὁ Φιλμάκης; Τὸ χτήμα τοῦ γέρο-Δοράντ βρισκόταν μίλλια μακριὰ. Πὸς ἤρθε τώρα μπροστὰ τους και ἔβλεπαν σὰ νάταν ἐκεῖ;

Ὁ Ριρῆς μελαγχόλησε. Ἡ θέα ἐκεῖνη τοῦ θύμιζε τίς κακὲς περασμένες ἡμέρες...

Ὁ Φιλμάκης σήκωσε τὴν περιπαίχτρα φωνῆ του γιὰ νὰ δώσῃ τίς ἀναγκαῖες ἐξηγήσεις: (ἡ ταινία, βλέπετε, δὲν ἦταν «ὀμιλεῖσα»):

— Ἡ σκηνὴ σ' ἐν' ἀπόμειρο, σχεδὸν ἔρημο χτήμα... Νὰ, τὸ ζοφερὸ σπιτὶ ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δέντρα... Νὰ και τὰγριο δάσος ποῦ τὸ τρυγυρίζει... Κῆτω ἀπ' τὸ ἄγρυστο και καλοκάγαθο βλεμματὸ ἀφοσιωμένων κηδεμόνων, ἕνα μικρὸ παιδί περ-

νὰ ἡμέρες ἡσυχῆς κι' εὐτυχισμένες. Καὶ γιὰ νὰ κρίνετε, ἰδοῦ!

Αὐτῆ τῆ φορὰ, τρεῖς κραυγὲς ἐξέφυγαν μαζὶ ἀπὸ τρία στόματα. Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀσφαλαχτὸς και τῆς Λάμιας ἦταν κραυγὴ τρόμου και λύσσης: ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ριρῆ, ποῦ καθόταν κοντὰ στὴ μητέρα του, ἦταν κραυγὴ γεμάτη ἐκπληξῆ και συγκίνηση.

— Κοιτάξτε!... κοιτάξτε!...

Τὶ ἔβλεπαν λοιπὸν αὐτὴν ὀδὸν ποῦ τοὺς συγκινοῦσε τόσο; Ἀπλοῦστατα: Τὸ κυνήγι ποῦ ἔκαμε τοῦ Ριρῆ ὁ Ἀσφαλαχτὸς, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν μητέρα του, τότε ποῦ ὁ μικρὸς, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν τυραννία τους, δοκίμασε νὰ τὸ σκάσῃ.

Ἐκθαμβός, ὁ Ριρῆς ἔβλεπε τώρα τὸν ἑαυτὸ του νὰ τρέχῃ, νὰ πέφτῃ, τὸν Ἀσφαλαχτὸ νὰ τοῦ ρίχνῃ τὴ θηλειὰ, νὰ τὸν τυλίγῃ, νὰ τὸν δένη— ὀλη ἐκεῖνη τὴ σκηνή, ὅπως τὴν εἶχε πάρει τότε μὲ τὴ μηχανὴ του, πᾶνω ἀπ' τὸν τοίχο, ὁ Γυριστῆς.

Μὰ δὲν χρειαζόταν νὰ ἰδῇ και τίποτ' ἄλλο ἢ κυρία Δοράντ, γιὰ νὰ καταλάβῃ μὲ τί ἀνθρώπους εἶχε νὰ κάνῃ, σὲ τί χέρια εἶχε παραδώσει ὁ πεθερὸς τῆς τὸν ἔγγονό του, τὸ παιδί τῆς!

Ἡ κυρία Ρωξάνη ὅμως κι' ὁ κ. Τυχικός δὲν καταλάβαιναν τίποτα.

— Μ' αὐτῆ ἡ σκηνὴ δὲν εἶναι ἀπ' τὸ σενάριό μου! φώναξε δυνατὰ ἡ ποιήτρια.

— Τόσο τὸ καλύτερο! τὴν πήραμε ἐκ τοῦ φυσικοῦ! ἀποκρίθηκε ἕτοιμῶτα ὁ Φιλμάκης.

Ἡ προβολὴ εἶχε τελειώσει. Τὰ ἠλεκτρικὰ τῆς ταράτσας ἀνάφτηκαν πάλι, κι' ἔτσι μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν ὄλοι:

και μὲ τοὺς σασπισμένους χωριάτες!

Σὲ λίγες στιγμῆς, δίσκοι και μπιστόλλες ἔβησαν

— Τώρα ἡσυχία! φώναξε ὁ Φιλμάκης. Καθένας στὴν θέση του και νὰ μὴν τὸ κυνήσῃ. Γυριστῆ, ἕτοιμος! Ἐμπρός! Κυρία και κύριοι, θὰ προβληθῇ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ σενάριο τῆς κυρίας Ρωξάνης Ἀνεμώνης. Ἐγὼ θὰ σὰς ἐξηγῶ ὅτι θὰ βλέπετε. Ἀρχίζουμε!

Εἶχε βραδυάσει πιά Ἐβδυσαν διαμὰς; ὄλα τὰ ἠλεκτρικὰ ποῦ εἶχαν ἀνάψει πρὸ ὀλίγου στὴ ταράτσα. Ὁ Γυριστῆς, σύμφωνα μὲ τίς ὀδηγίες τοῦ Φιλμάκη, εἶχε στήσῃ στὸ κατάλληλο μέρος τὴν «ὀδόνῃ» του. Καὶ στὸ φωτεινὸ κύκλο ποῦ ἔλαμψε στὴ μέση τῆς, οἱ θεατῆς εἶδαν νὰ προβάλεται ἕνα τοπίο ποῦ ἔκαμε τὸ Ριρῆ, τὴ Λάμια και τὸν Ἀσφαλαχτὸ νὰ γουρλώσουν τὰ μάτια.

— Τὸ χτήμα τοῦ παπποῦ! φώναξε ὁ Ριρῆς.

τάλλοιωμένα πρόσωπα των δυο δη-
μιών του Ριρή.

Η κυρία Δοράντ σηκώθηκε κατα-
γανακτισμένη.

— Τέρατα! είπε μόνο.
Και γυρίζοντας στους χωροφύλα-
κες:

— Συλλάβετε αυτούς τούς κακούρ-
γους! φώναξε. Τό φίλμ μαρτυρεί τό
έγκλημά τους. Δεν χρειάζεται, νομί-
ζω, άλλη μαρτυρία.

Ο αξιωματικός, συγκινημένος, συμ-
φώνησε. Και γυρίζοντας στο χωρο-
φύλακά του!

— Είναι σάν έγκλημα επ' αυτό-
φώρῳ, τὸ εἶπε. Δεν χρειάζεται έν-
ταλμα συλλήψεως. Δέσ' τους τὰ χέ-
ριά!

Χωρίς καμμία αντίσταση, έκθαμβοί
μπρόστα σ' αυτή τὴν ἀποκάλυψη,
πὸ τὴ θεωροῦσαν μηχανή, δὲ θαύμα,
ὁ Ασφαλαχτὸς κι' ἡ Λάμια στάθη-
καν νὰ τούς περάσουν τίς χειροπέ-
δες. Ἐπειτα, τί θὰ τούς ὠφελοῦσε
νάντισταθούν ἢ νὰ προσπαθήσουν νὰ
τὸ σκάσουν; Μήπως εἶχαν νὰ κά-
μουν μόνό με τὸν δυο χωροφύλακες;
Κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἀπὸ τὸ Φιλμάκι
ὡς τὸν κ. Τυχικό, τὸς κοίταζαν ἐχ-
θρικά καὶ σχηματίζαν γύρω τους ἕναν
κύκλό πὸ οἱ ἐνόχοι δὲν θὰ μπορού-
σαν εὐκολὰ νὰ τὸν περάσουν...

Ἐνῶ οἱ χωροφύλακες ἐφευγαν μὲ
τοὺς πιασμένους, ἡ κυρία Ρωζάνη
Ἀνεμώνη, ἐνθουσιασμένη μ' αὐτὴ
τὴ λύση, ἔλεγε στοὺς δικούς της:

— Κάτι μπορεί νὰ βγῆ ἀπ' αὐτό!
Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε, κύριε Τυχικέ.
Κι' ὁ Φιλμάκις βέβαια θὰ παίξῃ τὸ
ρόλο, γιατί δὲν πιστεύω, κυρία Δο-
ράντ, νὰ φήσετε τὸ γιό σας νὰ ἐξα-
κολληθῆσῃ τὸ καλλιτεχνικό του στά-
δι...

— Οχι, ἀποκρίθηκε ἡ Γαλάζια
Μαμμά, φιλώντας τὸ Ριρή. Ἄλλ' ἀπὸ
τὰ πρῶτα του βήματα σ' αὐτό, εἶμαι
βέβαιη δι: θὰ διατηρήσῃ τὴν καλό-
τερη ἀνάμνηση.

— Κι' ἀπὸ τὸ σενάριο! συμπλή-
ρωσε ὁ Φιλμάκις. Ἡ κυρία Ἀνε-
μώνη δὲν βρῆκε τὴ λύση, τὴν προ-
κάλει δμως. Κι' ἂν δὲν ἦταν τὸ σε-
νάριο της, ποτὲ ἴσως ὁ Ριρή, δὲ θά-
βρισκε τὴ μητέρα του!

Τὸ πρόσωπο τῆς Ρωζάνης κοκί-
νησε ἀπὸ περηφάνεια.

— Θὰ εἶναι λοιπὸν τὸ ἀριστοῦρ-
γημά μου! εἶπε μὲ τὴ συνηθισμένη
της... μετριοφροσύνη.

Ἀπὸ τὴ συγκινητὴ αὐτὴ, ἡ ζωὴ τοῦ
Ριρή παύει νὰ χῆ «περιπέτειες» γιὰ
νὰ τίς παίρνῃ, μὲ τὴ μηχανὴ του ὁ
κύριος Τυριστής. Τώρα δμως κάνει κάτι
καλύτερο: παίρνει τίς χαριτωμένες

ἀκτῆς ποῦ ἐπινοεῖ ὁ ἀνεξάντλητος
Φιλμάκις, κι' ὁ Ριρή μὲ τὴ μητέ-
ρα τὰμ πηγαίνουν πάντα στὸ Κινη-
ματοθέατρο καὶ τίς χεῖροκροτοῦν.

— Ὁ Ασφαλαχτὸς κι' ἡ Λάμια πλῆ-
ρώνουν στὴ φυλακὴ τίς πολλές τοῦς
ἀμαρτίες.

Κι' ἡ κυρία Ρωζάνη Ἀνεμώνη ἐ-
ξακολουθεῖ νὰ γράφῃ σενάρια, μὲ τὴ
βοήθεια πάντα τοῦ κ. Τυχικού, ποῦ
ἀγόρασε καινούργια περρούκα καὶ
ξανθῆρε τὸν ὀιστρού του.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΑΖΙΑΣ ΜΑΜΜΑΣ.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Συνάντησα τὸ γέρο ψαρά στὸ ἀκρο-
γιάλι. Ἀμίλητος, καθόταν χάμω καὶ
μπάλωνε τὰ δίχτυα του. Πιὸ πέρα
ἄλλα ἀπλωμένα στεγνώνανε.

Τὸ λευκὸ κεφάλι του ἔγερνε βα-
ριά. Τὸ γένι του τύλιγε τὸ πρόσωπό
του. Ἄνοιχτο τὸ πουκάμισό του. Ἐ-
δειχνε τὸ μαλλιαρὸ στήθος του. Μὰ
τὰ γέρικα δακτύλα δάκτυλά του λυ-
γίζανε σάν παιδιάτικα καὶ πλέκανε
τὸ δίχτυ.

Κάθησα δίπλα του χωρίς νὰ μι-
λήσω. Δὲν κοίταξε καθόλου πρὸς ἐ-
μένα. Πῆρα σιωπηλὰ τὴν ἀδειανή
σαττα του κι' ἄρχισα νὰ τὴ γεμίζω.
Ἦστερα τὴν ἔβαλα δίπλα του γεμά-
τη. Ἀφοῦ τελείωσε κείνην ποῦ κρα-
τούσε, πῆρε τὴν ἄλλη, μὲ κοίταξε,
καὶ χωρίς νὰ μιλήσῃ ἄρχισε πάλι νὰ
πλέκει. Γέμιζα κι' ἐγὼ σιωπηλὰ.

— Τόσα μικρὰ φάρια στὴ θάλασ-
σα, καὶ βρέθηκε ἕνα μεγάλο νάρθη
στὰ δίχτυα μου νὰ τὰ χαλάσῃ, εἶπε
σὲ λίγο. Καὶ πάλι σάπασε. Τὰ χέρια
του πλέκαν ὀλοένα.

Καινούργια ράβτα ἀδειανὴ ἐρχό-
ταν πάλι μπροστὰ μου.

— Λίγα φάρια, λίγα ψαράκια ἤθελα
σήμερα καὶ ἦρθε τόση ζημιὰ, εἶπε
πάλι σάν νὰ μιλοῦσε μόνος του. Κεῖ
τὸ βράδυ θάρθη ἡ Μαρία μὲ τὸ κα-
λαθάκι της κάτω νὰ μὲ περιμένῃ.

— Παππού, θὰ μὲ ρωτήσῃ, ποῦ
εἶναι τὰ φάρια;

— Δὲν ἔριξα τὰ δίχτυα σήμερὰ,
Μαρία.

— Μὰ τὰ δίχτυα σου εἶναι βρεμι-
μένα, παππού. Ποῖος τὴ βρέξῃ;

— Τὰ κόματά.

— Σήμερα δὲν εἶχε κόματα. Παπ-
πού, δὲν ἐπιασῆς φάρια;

— Ἡ θάλασσα δὲν μὰς ἐδίωξε... ἔ.

— Θὰ πάρῃ ἀδειανὸ τὸ καλαθάκι
της καὶ θὰ πάμε στὸ σπίτι. Τὴν ξέ-
ρω ἐγὼ, αὐτὲς τίς ὥρες. Ἐρχεται
καὶ μὲ βοηθεῖ νὰ τραβήξουμε ἐξω
τὴ βάρκα. Μὰ εἶναι τόσο μικρούλα.
Ἐχει ἕνα κάταρο κεφάλι... Καὶ
τὸ χεράκι της εἶναι τόσο μικρούλικο
μέσα στὸ δικό μου. Εἶναι ἀσπρο ἀσ-
προ καὶ τρυφερό. Ὅταν πάμε στὸ
σπίτι, ἐγὼ ἀνάδω τὴ φωτιά. Κάνουμε
τὴ σούπα. Ἦστερα τὴν παίρνω στὰ
γόνατά μου.

— Παππού, πές μου, τί φάρια εἶ-
δες σήμερὰ;

— Κι' ἐγὼ τῆς λέω γιὰ ἑλα τὰ
φάρια ποῦ ζοῦνε στὸ βυθό. Ὅταν τῆς
λέω γιὰ τὸ σκυλόψαρο, ποῦ σκίζει
τὰ δίχτυα κι' ἀναποδογυρίζει τίς βάρ-
κες, μαζεύεται κοντὰ στὴν ἀγκυλιὰ
μου φοβισμένη. Ὅταν ἀποκοιμάται
τὴν βάζω στὸ κρεβάτι της. Κάθομαι
ἐγὼ πιά μόνος καὶ μπαλώνω τὰ πα-
λιά μου δίχτυα. Ναι, εἶναι πολλές
φορὲς ποῦ κλαίω καὶ μοναχός. Γιατὶ
εἶμαστε πιά μοναχοὶ ἐγὼ καὶ ἡ Μα-
ρία στὸ σπίτι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι φύγανε
ἕνας ἕνας.

Σηκώνομαι πάλι πρῶτ-πρῶτ καὶ
φεύγω. Τὴν ἀφήνω μοναχὴ. Ὅταν
γυρίζω, ἔρχεται κάτω καὶ μὲ περιμέ-
νει μὲ τὸ καλαθάκι της. Ὅταν μὲ
βλέπει μοῦ φωνάζει ἀπὸ μακριὰ.
Τὴν βάζω μέσα στὴ βάρκα καὶ τὴν
τραβῶ μαζὶ στὴ στεριά. Χάμω τὰ χε-
ράκια της στὸ γεμάτο κοφίνι καὶ δια-
λέγει μόνη της τὰ φάρια ποῦ θὰ βρά-
σουμε τὸ βράδυ, τὰ βάζει στὸ μικρὸ
της καλαθάκι καὶ τὰ πάμε στὸ σπίτι.

— Μὰ ἀπόψε, Μαρία, δὲν ἔχει
φάρια, δὲν ἔχει φάρια. Πάνε καὶ τὰ
δίχτυα, κομματάκι γίνανε.

Κανένος πιά δὲν μιλοῦσε. Ἡ θά-
λασσα ἐρχόταν σιγανὰ κι' ἐγλείφε
τὴν ἄμμο. Τὰ γέρικα δάκτυλα, τὰ
μακρυσμένα, ὄλο λυγίζανε κι' ὄλο πλέ-
κανε τὸ χαλασμένο δίχτυ...

Ἦστερα μαζέψε τὰ δίχτυα καὶ τὰ
ἔβαλε στὴ βάρκα. Μπήκε καὶ πῆρε
τὸ κουπί. Τὰ γέρικα χέρια τραβοῦ-
σαν μὲ ὀση δύναμη εἶχαν τὸ κουπί.

Τὸ ἀσπρο κεφάλι του ἔγερνε πότε
μπρὸς πότε πίσω. Ἦταν λιγώτερο
λυπημένος. Εἶχε ἀφίσι: σὲ μένα τὴ
λύπη του. Σὲ λίγο εἶχε στρίψει τὸν κά-
βο. Κι' ἐγὼ ποῦ τὸν κοίταζα τόση
ὄρα, εἶχα μείνει μοναχὴ.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Δὲν εἶναι πλέον ἀντιπροσωπεῖο τῆς
«Διαπλάσεως» ὁ περιοδεῶν Μιχαὴλ
Στραβελάκης καὶ ναυμὴ πληρωμὴ
γενομένη εἰς αὐτὸν δὲν ἀναγνωρίζε-
ται χωρίς ἀπόδειξιν μὲ τὴν σφραγίδα
καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ κ. Παπα-
δοπούλου. Διότι αὐτὸς ὁ κύριος, ποῦ
εἶχε λάβει μίαν περιορισμένην δοκιμα-
στικὴν ἀντιπροσωπείαν μὲ 25 μόνον
ἀποδείξεις μας, ἀπεδείχθη καταχρα-
στής. Ἐνέγραψε συνδρομητὰς καὶ εἰσέ-
πραξε τὰς συνδρομὰς του, ἀλλὰ τὰς κα-
τέκρητος. Ἡ μὰς ἔστειλε μόνον ἐξαμή-
νους ἀντὶ ἐτησίων. Ὁμοίως καταχρηστικὸς
ἔκαμεν εἰς βάρος καὶ ἄλλων ἀκόμη πε-
ριοδεῶν, διὰ τὰς ὁποίας κατηγγέλειθῃ.
(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς «Διαπλάσεως».)

ΒΛΗΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπιδίου,
τῆν 23ην Νοεμβρίου 1932

ΑΝΑΘΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνε-
παρκῆς γραμματέωμο, γιὰ τὰ ὁποία
πρέπει νὰ πληρωθῶν πρόσῃμο. Ζητίζε-
ται καὶ βάζετε τὸ γραμματέωμο αὐτὸ.
— Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτῆ
γὰ πρῶτα ποῦ τὸ ἔχει ὁ Ὀδηγὸς
τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμῆται δρ. 5, τα-
χυδρομικὸς δρ. 3 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ
7 γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ, καὶ πρέπει νὰ τὸν
περοσθεύθῃ ὁποῖος θέλει νὰ λαβαίη
μέρος στὴν κίνηση.

Η ΑΝΑΘΩΣΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΒΕΠΑΘΩΜΑ

Μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦτο τελειώνει ὁ 54ος
χρόνος μου καὶ ὁ 89ος τὸμος μου τῆς Β'
Περὶδου, καὶ μὲ τὸ ἐρχόμενο, τῆς Β Δε-
κεμβρίου, ἀρχίζει ὁ 55ος χρόνος καὶ ὁ
40ος τὸμος. Ἐπομένως ἡ συνδρομὴ τοῦ
1932 ἔληξε καὶ ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι συν-
δρομηταὶ καὶ γιὰ τὸ 1933, πρέπει τώρα
πιά νὰ ἀναθώσω. Γιατὶ καθὼς εἶπα
καὶ στὴν Πρόσκληση τοῦ 49ου, μόνον τὰ
δυὸ ἢ τρία πρῶτα φυλλάδια θὰ σταλοῦν σ'
ἄλλος ἀνεκαίρητος τὸς ἐφατισμένους συν-
δρομητὰς. Κατόπιν ἡ ἀποστολὴ θὰ διακο-
πῇ σ' ὅσους δὲν θὰ ἔχουν ἀναθώσω. Ἐ-
ξαρῶμα σὴ λαδοὶ στὸ ἔξῃς ἀνατῆρὸ τὸ
σύστημα τῆς προπληρωμῆς. Οἱ περιστά-
σεις, δυστυχῶς, δὲν ἐπιτρέπουν πιά τὴν
πίστωση ποῦ ἔκανα ἄλλοτε καὶ ποῦ τόσο
μοῦ σοίχεται τὰ τελευταία χρόνια μὲ τὴ
μακρὰ καθυστέρηση καὶ τὴν ἄρνηση στὸ
τέλος τῆς πληρωμῆς ἀπὸ πολλούς. Καὶ
μόνο τὰ ταχυδρομικὰ ποῦ ἔδωσα, γιὰ νὰ
σταλοῦν τὸ φυλλάδιον σ' αὐτὰ τὰς συνειδη-
τα καὶ ἀκάνων ὀλιγαρχη περιουσία...

Ἐνῶς, τὰ καλὰ μου παιδιὰ εἶναι πολ-
λὸ περισσότερα. Καὶ νὰ μὲ πῶς προθυ-
μὰ ἀναθώσω τὸν τῆ συνδρομῆς τους.
Πληθὺς ἀναθώσεως εἶχα κι' αὐτὴ τὴν
ἐβδομάδα. Καὶ λυποῦμαι μόνον ποῦ ὁ χῶ-
ρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ γράψω τὰ ὄνοματά
αὐτῶν ποῦ ἀναθώσαν, τοῦς εὐχαριστῶ
δμως μὲ τὴν καρδιά μου.

Ἐπίσης εὐχαριστῶ θερμὰ κι' ἐκαίνοὺς ποῦ
ἐσπαθώσαν. Καὶ τὸ Ἐσπαθώμα, βλέπετε,
τὰ καλὰ μου παιδιὰ τὸ θεωροῦν χρέος τους
δπως καὶ τὴν ἀναθώση. Κι' ἄλλως, γιὰ
τοῦς λόγους ποῦ εἶπα στὴν Πρόσκληση τοῦ
περασμένου φυλλαδίου, τὸ φτενὸν νὰ εἶναι
ζωηρότερο παρὰ ποτὲ.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1933

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιον, πρῶτο τοῦ
νέου τόμου, θάρχισουν τὰ ἔξῃς τρία
ἐκλεκτὰ, θαυμάσια μυθιστορήματα:

1.— Ἡ περιουσία τῆς Μπέττυ, με-
γάλο μυθιστορημα τῆς Ἐδοξίας Dupuis
ποῦ τὸ δικεῦασα ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ. Εἶναι
ἀμερικανικῆς ὑποθέσεως, μὲ θραυὰ πλοκή,
δυνατοῦς χαρακτήρες καὶ πολέτημα ἠθικὰ
διδάγματα. Ἐχει θραυάτατες εἰκόνες καὶ
τὸ μεταφράζει ἀπὸ τὸ γαλλικὸ ἡ δ. Γεω-
ργία Ταροῦλη (θὰ διαρκέσῃ ὄλο τὸ 1933.)

2.— Ὁ Μάγος τῶν φιδιών, μυθιστό-
ρημα τοῦ Leon Lambry, μὲ ἄφρονες εἰ-
κόνες. Εἶναι ἰνδικῆς ὑποθέσεως, περιπε-
τειῶδες καὶ διασκεδαστικώτατο. Τὸ μετα-
φράζει ὁ κ. Κίμων Ἀλιθίης. Καὶ θὰ
διαρκέσῃ ὄλη σχεδὸν τὴν πρῶτὴ ἐξαμηνία.

3.— Ὁ Διανομητὸς, μυθιστορηματικὸ
τῆς Κυρὰ Μάρθας γιὰ μικρὰ παιδιὰ, νο-
στιμώτατο καὶ διδασκικώτατο, μὲ πολλές
καλλιτεχνικῆς εἰκόνες.

Ὁ χῶρος ἰσὺν ἐπιτρέπει νὰ σὲς τῶ πε-
ρισσότερα. Ἄλλ' ὅταν θὰ λάβατε τὸ πρῶτο
φύλλο, θὰ ἴδῃτε εὐθὺς ἐφαρχε τί ἔσοχα
ἀναγνωρίματα σὰς διδάξα.

Γιὰ τὴ Β' ἐξαμηνία, ὅταν θὰ τελειώ-
σῃ ὁ «Μάγος τῶν φιδιών», ἔχω ὁπ' ὄψει
μου ἄλλα δυὸ ἐπίσης θραυάτα μυθιστο-
ρήματα.

ΤΑ ΦΕΥΔΩΝΙΜΑ ΤΟΥ 1932

Σήμερα λήγει καὶ ἡ ἰσχύς τῶν Φευδω-
νίων τοῦ 1932. Ὅσοι θέλουν νὰ κρατή-
σουν τὸ ἴδιο φευδώνιο καὶ γιὰ τὸ 1933,
πρέπει νὰ σταλοῦν 10 δραχμίδες, νὰ τοῦς
τὸ ἀναθώσω, ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου.

Ἀφοῦ περῶσῃ κι' αὐτὴ ἡ προθεσμία, κάθε
μὴ ἀναθωμένο φευδώνιο τὸ θεωρῶ ἐλεύ-
θερο καὶ τὸ δίνω στὸν πρῶτο ποῦ ἤθελε
τὸ ζητήσει.

ΤΑ ΕΓΣΗΜΑ ΤΟΥ 1932

Τώρα ποῦ τελείωσε ὁ χρόνος, ὅσοι θέ-
λουν νὰ λάβουν μέρος στὸν Διαγωνισμὸ τῶν
Εὐδῶμων τοῦ 1932, πρέπει, κατὰ τὸν Ὀδη-
γὸ, νὰ μοῦ σταλοῦν τὴ σχετικὴ Σημείωση.
Καθένας δηλαδὴ νὰ μοῦ γράψῃ τὸ ἔσῃμα
ποῦ πῆρε ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1931 ὄς 30
Νοεμβρίου 1932, σημειώνοντας τὸν Διαγω-
νισμὸ, τὸν ἀριθμὸ τοῦ φυλλαδίου ποῦ δη-
μοσιώθηκαν κατόπιστάματα, μὲ τὴν
φευδώνιο ἔλαβε μέρος, καὶ στὸ τέλος γενικὸ
ἄθροισμα. Π: Χ: «Σημείωση Εὐδῶμων
τοῦ 1932 τοῦ τάδε. Στὸν δεινα Διαγωνι-
σμὸ Ἀθῶσων, μὲ τὸ τάδε φευδώνιο, στὸ
δεινα φυλλάδιον, ἔλαβα ἔσῃμα 10. Στὸν
Διαγ. Διαγῆματος, μὲ τὸ τάδε φευδώνιο,
στὸ δεινα φυλλάδιον, ἔλαβα ἔσῃμα 20.
Ἦτοι ἔλαβα ἐν ὄλῳ ἔσῃμα 30».

Σημείωση εἶναι δεκτὲς μέχρι τέλους
Ἰανουαρίου. Καὶ παρακαλῶ νὰ σταλοῦν
ὄλο, ὄσο λίγα ἔσῃμα κι' ἂν ἔχουν πάρει,
θὰ μοῦ κάμουν χάρη, γιατί θὰ μὲ διευ-
κολύνουν πολὺ στὴν ἐξαγωγή τῶν Ἀποτε-
λεσμάτων, ὅσοι θὰ μοῦ σταλοῦν καὶ Γε-
νικὴ Σημείωσὴ τῶν Εὐδῶμων τοῦ
1932 μὲ τὰ φευδώνιο ἀλφαριθμητικῶς καὶ
κατόπι κατὰ σειράν ἐπιτυχίας.

Τις ἀποτελέσματα τῶν Εὐδῶμων θὰ δημο-
σιεύθω τὸ Φεβρουάριον. Κι' οἱ βραβευμέ-
νοι θὰ ἔχουν τὰς τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς ποῦ
ὄρξει ὁ Ὀδηγός.

Καὶ τώρα... σὲ ποῖον νὰ πρωταπαντή-
σω ἀπὸ τοσοῦς καὶ τοσοῦς ποῦ μοῦ ἔχουν
γράψῃ; Νά, μπροστὰ μου, ἡ στίβα τῶν
τραχημάτων τους. Παίρνω ἕνα-ἕνα κατὰ
σειρά, καὶ... νὰ ἰδοῦμαι ὡς ποῦ θὰ φτάσω.
Δὲν περῶζει, Ἄντρά, γιὰ τὴ μικρὴ ἀδ-

τὴ ἀργονορία. Γιὰ τὰ καλὰ λόγια εὐχα-
ριστῶ. Τὸ ἔρω πὺς τὰ παιδιὰ μου δὲν τὰ
νοικίει γιὰ χρωματιστὰς εἰκόνες καὶ πολυ-
τέλειες μπροστὰ στὴν πραγματικὴ κομφό-
τητα τοῦ φυλλαδίου μου («φιλοκάλεσε μετ'
εὐσελείας») καὶ τὴν ἀξία τοῦ περιεχομέ-
νου. Τὴν ἰδέα μου γιὰ τὴ δημοτικὴ γλῶσ-
σα καὶ τὸν μέγало σου συμπολίτη τὴν
εἶπα πολλές φορὲς. Ἡ Ἐσπεράντο καθὼς
κι' ἡ Βολαντικ εἶναι γλῶσσες ποῦ κατα-
σκευάσθηκαν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γίνουιν διε-
θνεῖς, δηλαδὴ νὰ συνεννοῦνται μ' αὐτὰς
οἱ ἄνθρωποι ὄλων τῶν ἐθνῶν.

Ἄλλωστε, αὐτὸ τὸ φευδώνιο σου ἐδιά-
λεξα ἀπὸ τὰ προταθέντα. Εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ τὴν τόσο μεγάλῃ προθυμία. Ναι, μπο-
ρεῖς νὰ σταίλῃς λύσεις ποῦ δὲν ἔχουν δη-
μοσιευθῇ κι' ὡς πέρασε ἡ προθεσμία.
Ἄλλωστε, Βασίλειά τοῦ Ἀθῶσων, ὁ τό-
μος αὐτός ποῦ ἀγόρασε εἶν' ἕνας ἀπὸ
τοῦς καλύτερους. Σὲ βδομάδ' ὅμως πὺς ἔ-
ποιον κι' ἂν ἀγόραζες, τὸ ἴδιο θὰ σοῦ ἔ-
ρασε, γιατί ὄλο ἔχουν διαλεχτὰ ἀναθω-
ματά. Ἡ Γραφὴ λέει ἐπαινὰ τοῦ ὄρα-
νοῦ, ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ μεταχειρισθῶ-
μαστε αὐτὴ τὴ λέξη παντοῦ ἀντὶ ἐπηνά.
Ἡ «Πουλιά». Ἐξῶφυλλο ἔσῃμα.

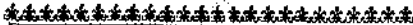
Νὰ λοιπὸν ποῦ τελείωσε κι' αὐτὸς ὁ τό-
μος, Χρυσοἀνθία, καὶ τώρα θὰ τὸν θέ-
σῃ κι' αὐτὸν καὶ ἔξῃς στὴ βιβλιοθήκη
σου τάσσοις. Καὶ τοῦ χρόνου μὲ ὄγια νὰ
τοῦς κάμῃς πάντες—ἐπίτος ἂν, σὲ μεταξὺ
ἀγοράσῃς πάλι καὶ κανέναν ἀπ' τοῦς πα-
λιούς... Ἐξακολουθῆσε τὴ δράση σου καὶ
ποῦ ἔβρεις; κάποτε μπορεί νὰ ἴδῃς δημο-
σιευμένη καὶ τὴν καίμενην σου τὴ φωτο-
γραφία...

Εἶσαι δικαιολογημένη, Παυσανία, —τί
δυσφορὸ τὸ γράμμα σου!— ποῦ δὲν μοῦ γρά-
φεις πολὺ συχνὰ, ἀφοῦ φέτος ἔχεις τόσα
μάθηματά. Ἄς εἶναι, ἀπὸ τὸ καλοκαίρι
θὰ ἐναρχίσῃς τακτικὰ. Ἐχάριστῶ πολὺ
γιὰ τὸ ἔσπαθώμα. Γιὰ τὸ κομμάτι τῆς
ἀδελφῆς σου δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ καὶ
δὲν ἔχω καιρὸ νὰ φάσω μέσα σὸν... ὄ-
κεανό. Πρέπει νὰ περιμένῃ κι' ἄλλως, ὄχι
πολύ.

Ἀδερφὸ Φυτῆς, ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς
τῆς Ἀλληλογραφίας λέει ὁ Ὀδηγός τοῦ
Συνδρομητοῦ. Ἄλλ' ὅμως πὺς καθέ-
νας μπορεί νὰ τὸν καταλάβῃ; ἂν, μάθαί-
νει, ἔλασκει τὰ κατὰ νὰ γράφω; β',
τοῦς λέει τίς ἀπορίες ποῦ μπορεί νὰ ἔχουν
καὶ γ'—τὸ κυριώτερον ἴσως—τοῦς δίνει τὴ
μεγάλῃ εὐχαριστήση νὰ ἐπικοινωνήνουν μὲ
τὴν ἀγαπητὴ τους ἀνταλλάξι καὶ νὰ βλέ-
πουν κάπου-κάπου στὸ φυλλάδιον μὲ ἀπάν-
τησὴ της. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τίς ἐνέ-
ργεις καὶ περιμένω αὐτὰ τὰ ἔσπαθώματα.

Ἐλαβα, Δέλια, τὴν ἀναθώση τῆς συν-
δρομῆς σου καὶ τὸ φευδώνιο σου. Ναι,
εἶναι 18 τώρα χρόνια ποῦ γίναται αὐτό.
Ἄλλ' αὐτὸ ἡ ἀγάπη σου σὲ μένα μεγάλω-
σε μὲ τὰ χρόνια. Μοῦ τὸ δείχνει καὶ τὸ
συγκινητικὸ αὐτὸ γράμμα μὲ τίς ἐντυπω-
σεις σου ἀπὸ τὴν ἐπισκεψὴ σου στὸ γρα-
φεῖο μου, δειότερη αὐτὴ ὕστερ' ἀπὸ μὰ δε-
καετία. Ὅλοι οἱ εὐχαριστοῦμε γι' αὐτὰ
ποῦ γράφεις!

Μὲ πολλὴ μου χαρὰ, Νεράϊδα τοῦ
Γιαλοῦ, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ
τόσον καιρὸ. Δὲν παραπονιέμαι, ἀφοῦ εἶχες
νὰ δώσῃς τόσο δὺσκολὰς ἐξτάσεις. Σὲ
συγχάρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία καὶ ἔχωμαι τὴν
ἰδέα σὲ brevet. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν
ἀναθώση. Τὸ κοίημα εἶναι γιὰ τὴ Σελί-
δα; Δὲν γράφεις ἀπὸ πάνω, ὅτε ἀπὸ κά-
τω ἔχεις φευδώνιο.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 - 1893) από τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι εξής τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δὲ ἀποσταλλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 - 1931), υπάρχουν ὅλοι οἱ εκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 80 καὶ 92, ἀρμμένος δρ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 110 καὶ ἀρμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρμμένος καὶ δρχ. 15 ὁ ἀρμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 25 εἴτε ἀρ. 25 εἴτε ἀρμμένος.

λα τ' Οὐρανοῦ, Ἀδάμα, Ρενέ (καὶ τρίτο γράμμα) Παρήγορε Ἀγγελε καὶ Ζωὴ Διακοπούλου, ὡς βιβλίσκα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίας, ὡς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

Ἡ Διάπλασις ἀπετάζεται τοὺς φίλους τῆς: Πληρωμένον Ἀετὸν (σοῦ ἀπύνητσα, στὸ προηγουμένον γιὰ τὸ ὑπόλοιπο εὐχαριστῶ· οἱ λόσεις δεκτὲς εἶπα τοσούτους φίλους μου νὰ προσέχουν καὶ νὰ μὴ στέλλουν πούθενά γραμμὰτα μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο.) Νεράιδων τῶν Ἀγγῶν (ἐλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ) Μαργαρίταν (κακία; ποιὲ! εὐχαριστῶ γιὰ ὅλες αὐτὰς τὶς ἐνέργειαι καὶ περιμένω τὰ ἐλαβα ὅλα· ἔτσιλα καὶ ὁ τετραδία) Ρενέ (ἔτσιλα ὁ τετραδία) γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θυμῶμαι· τώρα θὰ ξεκαθαρισθοῦν αὐτὰ ποὺ ἔχουν μείνει καὶ, ἂν τὸ ἐλαβα, θὰ εἶναι μὲσά καὶ τὸ δικό σου· ὄρατο καὶ τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες στὸ σχολεῖο) Λολίταν (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα, τὰ ἐλαβα ὅλα, εὐχαριστῶ πολὺ) Μίνυ Μάουζ (καὶ τὸ δικό σου γράμμα μ' εὐχαρίστησε πολὺ· ἔτσιλα ὁ τετραδία· νὰ ἴδῃ, θὰ κρατήσης τὴν ὑπόσχου σου;) Μαρίαν Μ. Γλυνοῦ (δὲν περῶζει, τὸ καλοκαλοῦ εὐχαριστῶ πολὺ) Κόκκινον Καναρίνι (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπάθωμα καὶ περιμένω μ' ἐθουοίσασαν αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφει ἢ καλὴ σου θεὰ: μῆλας πρώτη στὸ Γερμανισο, εἶσαι ἢ μόνη ποὺ πήρες ἀριστα στὸ Ὄδστο! εὐγ, ὡς συγγαίρω κι' εἰς ἀνώτερα) Ἀνθιδιόμην Ἀμυγδαλιάν (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση Σήμα ἔτσιλα· περαστικά!) Ἀριστοτέλην Κ. Θάνον (ἐλαβα, εὐχαριστῶ· ἔτσιλα Ὁδῆγον καὶ 4 τετραδία) Κοζάνον (δὲν θυμῶμαι γιὰ τὸ κομμάτι σου οὔτε εὐκαίρῳ νὰ φάξῃ περῶμενε ἀκόμα λόγο) Φ. Π. (ἐλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ περιττῶ, νὰ σοῦ πῶ πόσο μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου ὅσοτ' ἀπὸ διόμου χρόνι· κῆμα νὰ μὴν ἔχω τόπο γιὰ περισσότερα· θὰ μοῦ ξαναγράψης γρήγορα;) Μερισταφελῆν (ἐμπρωσίας· ὁ Ν. ἔχει κάνει πολλὰ τέτοια· θὰ σκέφθηκε τὴν πρώτη λέξη, ἴδια μὲ τὸν ἄλλο, κι' οἱ

ἄλλες ἔπατα θὰ ἦλθον μόνες τοὺς σοχνὰ σὺβαίνει αὐτὸ μὲ τὰ Δικτωιῶτά) Τρελλὸ Φοιτητῆν (δχ·) Ἀγγελιάν, Ταξιδῆν, Ἐξυπανο Κυπριαστῆν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἀπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 15 Νοεμβρίου θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 261ου Διαγωνισμοῦ Λόσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ἰανουαρίου.

698. Δεξιόγραφος
"Ἄν μ' ἀπ' τὶς προθέσεις
Πᾶν σὲ τρῶκα πλάι,
Μυθικὴ γυναίκα
Δὲς ποῦ . . . δὲ γελᾷς.

Πλάνο Δοξάρι

699. Συλλαβόγραφος
Ἄντονουμια διπλασιαζῶ,
Τὴ λάμπ' ἀνάβω καὶ κοιτάζω·
Ποὺς εἶν' αὐτὸς μέσα στοῦ Ἄδη
Ποῦ τιμωρεῖται τὸ σκοινιάδι;

Κουκουτάκι

700. Στοιχειοτονόγραφος
Σύνδεσμος κοινός
Αἰτιολογικός.
Παίρνω ἓνα κεφάλι,
Μιά οὐρά, καὶ μόνο
Ποῦ κινεῖ τὸν τόνο,
Ἐκπληξὴ μεγάλη! -
Γίνεται ὁ ἀρχαῖος
Ρήτορας ρωμαῖος.

Νέλλη.

701. Αἶνιγμα
Ἄκουστε καὶ ἀσετο:
Προσθέτω στὴν ἀράδα
Σαράντα, ἑβδομήντα,
Πενήντα, ἓνα, διακόσια,
Καὶ βρισκῶ . . . λέτε πόσα;
Μονάχα μὰ μονάδα!

Φαράκ

702. Δικτωιῶτον
* * * * * = Πόλις ἑλληνικὴ.
* * * * * = Πόλις ἰταλική.
* * * * * = Κράτος ἀμερικανικόν
* * * * * = Προτόρημα.
Καὶ καθένας τὰ ἴδια.

Ἐπερασιότης τοῦ Ἔθνους

703. Ἐπιγραφὴ
I E E
T Y E A Σ
Y Φ A E E
Σ I Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Αἴγλη

704-708. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Νέρων, Θυρίς, ἔξις, Σάμος, ἄρκος.
Δάνου τῆς μοναξιάς

709. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἐλλειψοσύμφωνον ἐν Ἀσπλῆς Ἀεροσιγίδος
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλικον γνωμικόν τοῦ τύπου:

* * * * *

τὰ δὲ δευτέρω γράμματα τὸ αὐτὸ γνωμικόν ὡς Ἐλλειψοσύμφωνον τοῦ τύπου:

* * * * *

1. Περίφημος ἀρχαῖος νῶος· 2. Θεὰ· 3. Ρωμαῖος Ἀτοκοράτωρ· 4. Ὅρος τῆς Πελοποννήσου· 5. Κυνικός φιλόσοφος· 6. Ἀρχαῖος ἀρχιτέκτων.
Πανελληνίων Ὀρεινῶν

710. Γεῖφος

ΚΟ ΚΟ ΚΟ ΚΟ ΚΟ
ΚΟ ΚΟ ΚΟ ΚΟ ΚΟ
ΚΟΚΟ ΚΟ ΚΟ ΚΟ
ΚΟΚΟ ΚΟ ΚΟ ΚΟ : ΟΡ :
ΚΟ ΚΟ ΚΟ ΚΟ ΚΟ
ΚΟ ΚΟ ΚΟ ΚΟ ΚΟ
Κυρὰ Φροσβῆν

Τέλος τοῦ 261ου Διαγωνισμοῦ Λόσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37

489. Παγίδα (πᾶ, γίδα). - 490. Φαλάκρα (φᾶ, λά, κρᾶ). - 491. Γάλος (Γᾶ κε, σκᾶ ΟΣ)-λαγός· πάγος. - 492. Ὁ Εδούβλος, ἢ Εδούβλη. - 493. ΑΝΟΥΒΙΣ (Νίνος, ὄνος, ἴβος, βῶας, ἴονιος, Σίνις). - 494. Τὰ ἐμὰ σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ. - 495. ΠΟΛΥΒΩΤΗΣ (Πολυβῶς, ὄντιδος, Λαίμαργος, Ὑπίτιος, Βλάξ, Ὄριμος, Τόπος, Ἡμερος, Σαθρός). - 496-500. Μέλισσα, Πελλίος, ἔχιδνα, Πηλαῖος, Περσῶτα. - 501. Ὁ Σαφοκλῆς ἦτο σοφός (ο σ' οφ, ὦ, κλ' εἰς η, τό, σ' ο φως).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πρῶτον λέξεις μὲ ἀπὸ 200 ἕως 600 λέξεων, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξις μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 4. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ ἀποληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΒ' - 594]

Εὐχαριστῶ τὸ Πειραιωτικὸν γιὰ τὸ βραβεῖο τοῦ στὸ διαγωνισμοῦ τοῦ.

Μισέγγ

[ΑΒ' - 595]

Συγχαρητήρια, Πλανόδιε Τροβαδοῦρε, γιὰ τὴν δικαίαν νίκη σου στὸ Δημοφίφισμα. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ παρακαλῶ τὰ παιδιὰ νὰ συγγενίζω εἰς περὶ τὸν ψήφου μὲ τὶς φετινὰς καὶ νὰ ρίξουν μιά ματιὰ στὴν ἀλληλογραφία τοῦ 3ου φύλλου. Θὰ ὀφελῆθουν πολὺ καὶ θὰ μὲ δικαιοσύνη.

Νάρκισσος

[ΑΒ' - 596]

Ὀνειροπλήγεια, στὴ γιορτοῦλα σου εὐχὴς γιὰ χρόνια εὐτυχημένια καὶ φίλια ἀπ' τῆ: Γεῖλα καὶ Γεῖλάντα

[ΑΒ' - 597]

Παιδιά, Ἡ Δ/ση τοῦ Σεπτεμῶντων καὶ Πέλιος καὶ τῶν περιοδικῶν Μακεδονοπόλου ἀλλάξε: Παλαιῶν Πατρῶν, Γερμανοῦ 13, Θεσσαλονίκη.

[ΑΒ' - 598]

Ἡ Σεπτεμῶντη Λαίδη ἐξοικολογεῖ νὰ ἀνταλλάσῃ Μ. Μυστικά (ἀνταποδίδει πρὸ παντός) καὶ ἀλληλογραφεῖ. Ἄσας ἔνο.

ΜΗ ΑΗΜΟΝΕΙΤΕ γὰς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐπιτελεθῆ ἔμπροσθεν, πρὶν νὰ συνοδευθῆ καὶ μὲ μὴ τυπωμένη ταχυία, καὶ αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες ὡς ἐπιμένει τὸ φύλλο καὶ ἐβδομάδα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ